

DE BOZE HEKS GEEFT EEN FEEST

Hanna Kraan

De boze heks geeft een feest

met tekeningen van
Annemarie van Haeringen

Lemniscaat Rotterdam

Van Hanna Kraan verschenen bij Lemniscaat

Verhalen van de boze heks
De boze heks is weer bezig!
Bloemen voor de boze heks
Toveren met de boze heks
De boze heks moet winnen

Dansen op het dak (Sinterklaasverhalen)

Wil je meer weten over onze boeken?
Ga naar www.lemniscaat.nl

© Tekst: Hanna Kraan 2002

© Omslag en illustraties: Annemarie van Haeringen 2002

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v. Rotterdam 2002

ISBN 90 5637 407 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk: Drukkerij Haasbeek BV, Alphen aan de Rijn.

Bindwerk: Boekbinderij Spiegelberg b.v., Zoetermeer

Inhoud

Het karretje	7
Fiejuut!	17
Heksengevaar	29
Eén april	37
Een kunstwerk	46
Egelregels	53
De boze heks gaat een weekje weg	62
Briefjes in het bos	73
De glazen bol	82
De groene paraplu	96
De heksenkring	104
Dorre bladeren	114

Het karretje

‘Sjonge,’ zei de haas. ‘Je kunt wel zien, dat het vannacht gestormd heeft.’

Overall in het bos lagen takken.

‘Zou de boom van de uil nog heel zijn?’

Springend over de takken ging de haas naar het huis van de uil.

De uil zat in elkaar gedoken tussen de bladeren.

‘Uil!’

De uil keek naar beneden en zwaaide met een slappe vleugel.

‘Je boom is gelukkig niet omgewaaid,’ zei de haas.

‘Nee,’ zei de uil klagend. ‘Maar wel heen en weer gewaaid. Ik werd er misselijk van. Boomziek. En kraken dat het deed.’

‘De wind is gaan liggen, dus nu ben je niet meer boomziek.’

De uil ging rechtop zitten.

‘Ja. Nou je het zegt. Maar het kraakt nog steeds.’

De haas keek om.

‘Dat is de wind niet. Dat is de boze heks.’

De uil dook weer ineen.

De boze heks schuifelde naderbij met een grote bos takken onder haar arm.

‘Ha die heks!’ riep de haas. ‘Wat een storm vannacht, hè? Staat uw hut nog?’

‘Ja natuurlijk,’ zei de heks. ‘Een heksenhut waait zo gauw niet om.’

‘Een hazenhuis ook niet,’ zei de haas.

‘Een uilenboom waait heen en weer,’ vertelde de uil.

‘Ik werd er misselijk van.’

De heks raapte een tak op.

‘Hier ligt een mooie grote,’ zei de haas. ‘Alstublieft.’

‘Dat wordt me te zwaar,’ zei de heks. ‘Ik ga eerst deze maar naar huis brengen.’

‘Zal ik ze voor u wegbrengen?’

‘Graag. Dan sprokkel ik nog even verder. Er ligt nu zoveel.’

‘Geef maar hier.’

De haas nam de takken van de heks over en sjouwde ze naar de heksenhut. Hij legde ze naast de deur.

‘Oef! Dat was zwaarder dan ik dacht.’

Hij veegde zijn voorhoofd af en liep langzaam naar huis.

Ineens bleef hij staan.

‘Een karretje,’ zei hij nadenkend. ‘Als ik nou eens een karretje voor de heks maak? Dan hoeft ze niet meer te sjouwen.’

Hij rende naar huis en zocht zijn timmerspullen bij elkaar.

‘Planken heb ik nog. Maar hoe kom ik aan wielen?’

Hij dacht diep na.

‘Ik weet het al! Die moet ze zelf maar toveren.’

En fluitend ging hij aan het werk.

Hij was bijna klaar, toen de egel kwam kijken.

‘Wat ben je aan het timmeren? Wat wordt dat?’

‘Een karretje,’ zei de haas zonder op te kijken.

‘Dat is geen karretje, dat is een bak. Er zitten geen wielen onder.’

De haas knikte.

‘Ik heb geen wielen. Die moet de boze heks eronder toveren.’

‘Dat doet ze nooit.’

‘Dat doet ze wel, want het karretje is voor haar.’

De egel begon te giechelen. ‘Ik zie haar al zitten...’

‘Het is niet om in te rijden, maar om takken te vervoeren. Zo. Nu nog één spijker...’

‘Mag ik?’ vroeg de egel. ‘Mag ik hem erin slaan?’
De haas gaf hem de hamer en een spijker. ‘Ga je gang.’
De egel gaf een harde klap. ‘Au!’
‘Dat was je vinger,’ zei de haas. ‘Laat mij het maar doen.’
De egel zoog op zijn vingers. ‘Ik kan het heus wel.’
Voorzichtig sloeg hij op de spijker. ‘Zo. Die zit.’
‘Wel een beetje scheef,’ zei de haas.
‘Dat heb ik expres gedaan. Zo blijft hij beter zitten.’
‘Nu nog een oogje aan de voorkant,’ zei de haas. ‘En een touw erdoor... Klaar!’
‘Mooi,’ zei de egel trots. ‘Dat hebben we goed gedaan. Ik help wel dragen.’
Samen droegen ze de houten bak naar het hutje van de heks.
‘Wat zal ze opkijken,’ glunderde de egel. ‘Wat zal ze blij zijn.’
De haas klopte.
‘Heks! Heks!’ riep de egel. ‘Kom eens kijken!’
Er kwam geen antwoord.
De haas deed de deur open en keek naar binnen.
‘Ze is er niet.’
‘Jammer,’ zei de egel teleurgesteld.
‘Wat doen jullie daar?’
De boze heks kwam met een armvol takken het bos uit.
‘We hebben een verrassing voor u,’ zei de haas. Hij

nam de takken van de heks over en legde ze naast de deur. ‘We...’

‘We hebben een karretje voor je gemaakt!’ riep de egel. ‘Ik en de haas. Voor jou!’

‘Alstublieft,’ wees de haas. ‘Een karretje voor de takken. Dan hoeft u niet meer te sjouwen. Er moeten alleen nog wielen onder.’

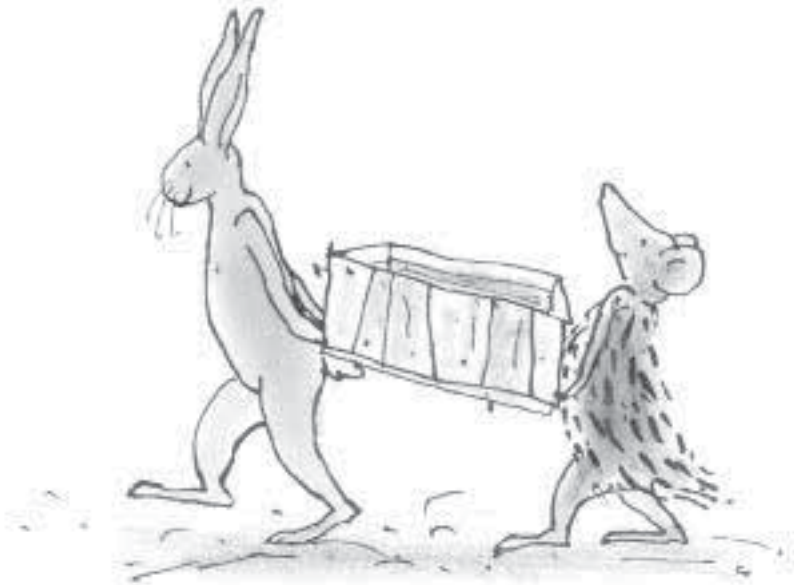
‘Voor mij?’ vroeg de heks blozend. Ze bukte en streek over het hout. ‘Wat mooi...’

‘Ik heb ook meegeholpen,’ zei de egel. ‘Kijk, hier.’

‘Die scheve spijker,’ grinnikte de heks. ‘Dat dacht ik wel.’

‘Dat is expres. Dan blijft hij beter zitten.’

‘Nu de wielen nog,’ zei de haas. ‘Kunt u die toveren?’

De heks gaf de egel een duw.

‘Zoek jij eens vier dennenappels voor me.’

De egel verdween achter de hut en kwam terug met vier dennenappels.

‘Leg er maar onder,’ zei de heks. ‘Nee! Niet in het midden. Waar de wielen moeten komen. Daar, ja.’

Ze mompelde een spreuk.

‘Ja!’ juichte de egel. ‘Wat een mooie wielen. Nou is het een echt karretje.’

De haas trok aan het touw. ‘Het rijdt goed.’

‘Een prachtkarretje,’ zei de heks stralend. ‘Zodra ik uitgerust ben, ga ik het proberen. Maar eerst tover ik iets te drinken voor jullie.’ Ze ging naar binnen.

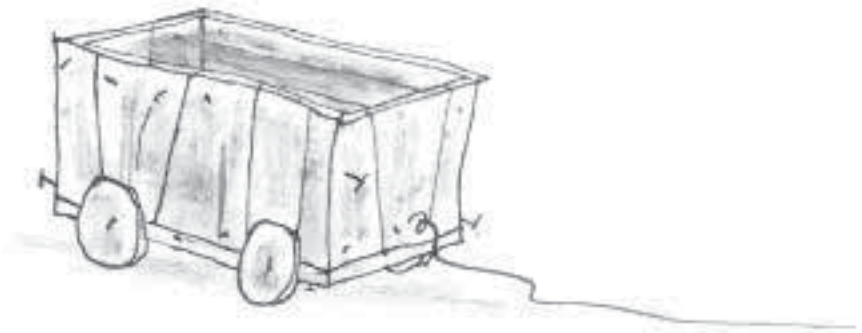
‘Ik kom zo,’ zei de egel. ‘Ik haal vast een paar takken.’

Hij pakte het touw en holde het bos in.

Hij liep naar een heuveltje, vlak bij het ven. Hij trok het karretje naar boven en klom erin.

‘Rijden maar!’

Het karretje bleef staan.

De egel schudde heen en weer. Het karretje rolde naar voren en daar ging het naar beneden, het heuveltje af.

‘Jaaaaaa!’ schreeuwde de egel.

Toen het karretje stilstond, stapte hij uit en trok het weer naar boven.

‘Jaaaaaa!’ Daar ging hij weer.

‘Jaaaaaa!’ En nog eens.

Maar deze keer stopte het karretje niet. Het rolde door, het bospad af. Het hotste over de takken en het bonkte door de kuilen.

‘Ho!’ riep de egel. ‘Stop! Ik wil eruit!’

Maar het karretje reed verder, recht naar het hutje van de boze heks.

‘Stop nou!’ riep de egel. ‘We botsen tegen de deur!’

Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen.

Op het laatste moment zwaaide de deur open en het karretje reed naar binnen. Het stopte voor de tafel, waar de heks en de haas bessensap zaten te drinken.

‘Zo egeltje,’ grinnikte de heks. ‘Waar zijn die takken nou?’

De egel klom bleek uit het karretje. ‘Welke takken?’

‘Je ging toch takken voor me halen? Of ging je alleen maar stiekem in mijn karretje rijden?’

‘Nee, echt niet, eerlijk niet. Ik ging takken zoeken op het heuveltje bij het ven. Maar toen werd ik een beetje moe en toen ging ik heel even in het karretje zitten en toen reed het ineens weg.’

‘Jaja. Dat zal wel.’
‘Hier is je bessensap,’ zei de haas gauw.
De egel dronk achter elkaar zijn glas leeg.
‘Lekker. Mag ik nog meer?’
‘Nee,’ zei de heks en ze stond op. ‘Ik ga takken halen.
Met mijn eigen mooie karretje.’
‘We helpen u wel,’ zei de haas.
‘Hoeft niet. Ik heb nu toch een karretje?’
De heks pakte het touw en liep neuriënd naar buiten.
De haas en de egel wandelden naar huis.
‘Dat ging lekker hard,’ vertelde de egel. ‘Ik vloog zo,
zoef! het heuveltje af.’
‘Je had wel tegen een boom kunnen rijden,’ bromde
de haas.
‘Welnee. Ik reed recht naar het pad en...’
‘Ieieieh!’ gilde een hoge stem.
Geschrokken bleven de haas en de egel staan.
‘Dat was de boze heks!’
‘Zou ze gevallen zijn?’
‘Ieieieh!’
‘Daarheen!’ riep de haas. ‘Bij het ven,’ en hij rende
weg.
‘Kijk uit!’ riep de egel. ‘Daar komt ze!’
De haas sprong opzij.
‘Ieieieh!’
Daar raasde de heks in haar karretje de helling af. Een
eind verderop kwam ze tot stilstand.
De haas en de egel renden naar haar toe.

Van de andere kant kwam de uil met grote slagen
aanvliegen.

‘Wat gebeurt er? Ik hoorde gillen en...’

Verbaasd staarde hij naar de heks in het karretje.

‘De heks was een beetje moe,’ legde de haas uit. ‘En
toen ging ze even zitten en...’

‘En toen zoef!’ riep de egel.

‘Zoef,’ zei de heks tevreden.

Ze stapte uit het karretje en duwde het naar de haas.

‘Nou mag jij.’

Fiejuut!

In het hutje van de boze heks pruttelde een toverdrank.

De heks strooide een handvol dennennaalden in de pan en roerde.

De toverdrank werd helder groen.

‘Mooi,’ mompelde de heks. ‘Dat ziet er goed uit.’

Ze keek in haar toverboek en pakte een fles.

‘En nu heel voorzichtig. Drie druppels. Geen druppeltje meer, want dan gaat het mis.’

Ze hield de fles langzaam scheef boven de ketel.

‘Eén...

Twee...

Dr...’

FIEJUUT!

De heks maakte een luchtsprong en de fles stroomde leeg in de ketel.

Wit van schrik keek de heks om.

De egel stond achter haar.

‘Ik kan op mijn vingers fluiten!’ riep hij trots. ‘Van de haas geleerd. Hard, hè?’

De heks slikte en staarde hem aan.

‘Het is niet zo moeilijk,’ zei de egel. ‘Kijk, je doet je vingers zo, en dan... FIEJIET! FIEJOET!’

‘Hou op!’ gilde de heks.

‘Ik houd al op. Maar ik wou het je even laten horen. Krijg ik nou een snoepje?’

‘Een snoepje,’ zei de heks hees. ‘Een snoepje! Weet je wel wat je gedaan hebt?’

‘Gefloten,’ zei de egel verbaasd. ‘Zal ik nog eens?’

‘Nee! Je hebt mijn toverdrank laten mislukken! En hij was bijna klaar. Bijna!’

De heks zwaaide met de lege fles.

‘Maar ik deed niks.’

De egel ging op zijn tenen staan en keek in de ketel.

‘Dat ziet er toch goed uit? Mooi bruin.’

‘Mooi groen moet hij zijn,’ knarsetandde de heks.

‘En hij wás groen. Er moest nog maar één druppeltje bij.’

Met een klap zette ze de fles op tafel.

‘O... Zal ik even helpen met een nieuwe?’

‘Dat kan niet meer,’ zuchtte de heks. ‘De fles is leeg.’

‘Mag ik dan een snoepje?’

‘Hoe durf je om een snoepje te vragen! Ik verander je in een snoepje.’

De heks bladerde driftig in haar toverboek. ‘Daar moet een spreuk voor zijn. Maar waar?’

‘Maar ik deed het toch niet expres!’ riep de egel. ‘Ik wou je alleen maar laten horen, hoe goed ik kan fluiten.’

De heks deed het toverboek dicht.

‘Dat is waar,’ zei ze langzaam.

‘Je deed het niet expres.’

Ze pakte een stopfles uit de kast en haalde er een wit bolletje uit.

‘Hier heb je een snoepje. Dan kun je tenminste even niet fluiten.’

De egel stak het bolletje in zijn mond.

‘Mmm, lekker. Dat smaakt naar anijs.’

‘En nu naar buiten,’ zei de heks. ‘Ik wil je voorlopig niet meer zien.’ Ze grinnikte vals.

‘Mag ik nog een snoepje?’

‘Ga weg!’

De egel huppelde naar buiten.

Naar de uil, dacht hij. Die heeft het nog niet gehoord.

De uil zat op een tak, met zijn ogen dicht.

FIEJUUT!

De uil schrok op. ‘Wat? Wat? Wat?’

Hij keek naar beneden, maar hij zag niemand.

‘Wie is daar?’

‘Ik!’ riep de egel. ‘Ik kan op mijn vingers fluiten.
Hoor maar.’

FIEJIET!

De uil keek zoekend naar het pad.

‘Egel? Waar ben je? Kom achter die boom vandaan.’

‘Welke boom? Ik ben hier, midden op het pad.’

De uil fladderde naar beneden en keek om zich heen.

‘Waar dan?’

‘Hier! Vlak voor je.’

De uil deed een stap naar voren.

‘Au!’ riep de egel. ‘Kan je niet uitkijken?’

‘Ik... ik zag je niet,’ stotterde de uil. ‘En ik zie je nog
steeds niet. Zou er iets met mijn ogen zijn?’

‘Kijk dan, ik ben gewoon hier.’ De egel trok de uil aan zijn vleugel. ‘Hee...’

‘Wat is er?’

‘Ik zie mezelf niet,’ zei de egel met een klein stemmetje. ‘Mijn hand is weg. Ik ben helemaal weg.’

De uil knikte. ‘Dat dacht ik al. Het ligt niet aan mijn ogen, het ligt aan jou. Je bent onzichtbaar.’

‘Met wie sta jij te praten?’ vroeg de haas, die ineens achter hem stond.

‘Haas!’ riep de uil opgelucht. ‘We wilden net naar je toe gaan.’

‘We? Wie dan nog meer?’

‘Ik!’ riep de egel.

De haas keek om zich heen.

‘Hier sta ik,’ zei de egel en hij gaf de haas een duw.

‘Ik ben ineens onzichtbaar.’

‘Egel! Maar... maar hoe kan dat nou?’

‘Ik dacht eerst, dat er iets met mijn ogen was,’ vertelde de uil. ‘Maar er was iets met de egel.’

‘Ben je soms bij de heks geweest?’ vroeg de haas.

‘Ja,’ zei de egel klagend. ‘Ik floot op mijn vingers en toen mislukte haar toverdrank en toen gaf ze me een snoepje.’

‘Een snoepje,’ zei de haas. ‘Aha.’

‘Wat voor een snoepje?’ vroeg de uil.

‘Een wit bolletje. Lekker. Smaakte naar anijs.’

‘Anijs,’ mompelde de uil. ‘Ook dat nog.’

‘Dan zit er maar één ding op,’ zei de haas. ‘We moe-

ten naar de heks, om te vragen of ze je weer zichtbaar wil toveren.'

'Maar dan geeft ze ons ook zo'n snoepje,' zei de uil.

'Daar zijn we zelf bij. Kom mee. Op naar de heks.'

Onderweg kwamen ze de eekhoorn tegen. Hij rolde een grote noot voor zich uit.

'Hoi eekhoorn,' zei de haas in het voorbijgaan.

'Hoi haas, dag uil. Hola!' De eekhoorn smakte voorover op de grond.

'Wat doe je?' riep de uil.

De haas trok hem overeind. 'Viel je ergens over?'

'Mijn noot is weg,' zei de eekhoorn verbaasd. 'Ik rol gewoon een noot naar mijn boom, en ineens is hij weg.'

FIEJOET!

'Daar,' wees de uil. 'Daar ligt je noot. Bij die struik.'

'Hoe kan dat nou?' mompelde de eekhoorn.

Bij de struik giechelde iemand.

'Hou op,' zei de haas streng.

'Waarmee?' vroeg de eekhoorn.

'Hij had het niet tegen jou,' legde de uil uit. 'Hij had het tegen de egel.'

'De egel? Waar is de egel dan?'

Maar de haas en de uil waren al doorgelopen.

'Egel!' riep de haas. 'Waar ben je?'

Het bleef stil.

'Nu is hij helemaal verdwenen,' zei de uil ongerust.

'Hee!' hoorden ze en daar was de merel. 'Hebben jullie een appel voorbij zien komen?'

De haas en de uil keken elkaar aan.

‘Ik zat een appel te eten en toen floot er iemand en ineens vloog mijn appel weg.’

‘Vloog hij?’ vroeg de uil. ‘Hoe hoog ongeveer?’

‘Zo hoog,’ wees de merel.

‘Egelhoogte,’ mompelde de haas.

‘Wat zeg je?’

‘Ik zei, dat ik geen appel heb gezien. Jij, uil?’

‘Nee,’ zei de uil. ‘Geen appel, nee.’

Er kraakte iets, tussen de bomen. De dieren draaiden zich om. Tussen de bomen zweefde een klokhuis.

‘Zou dat...’ begon de merel.

Het klokhuis bleef even in de lucht hangen. Toen zweefde het een eindje naar achteren, en schoot met een boog naar voren.

‘Mijn appel!’ schreeuwde de merel en hij vloog er achteraan.

De haas liep naar voren en stak zijn hand uit.

‘Meekomen jij.’

‘Ik kom al,’ giechelde de egel. ‘Zagen jullie het gezicht van de merel? En van de eekhoorn daarnet? Ze snapten er niets van.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ bromde de uil. ‘Loop liever door.’

De egel liep mee naar de heksenhut.

De haas klopte aan en duwde de egel naar binnen.

‘Heks, hier is de egel. Kunt u hem weer zichtbaar maken?’

De heks keek op van haar toverboek.

‘Nee,’ zei ze humeurig. ‘Door zijn gefluit is mijn toverdrank mislukt. Ik wil hem voorlopig niet meer zien.’

‘Maar het is beter om hem wel te zien. Nu kan hij van alles wegpakken.’

‘Noten en appels, bijvoorbeeld,’ zei de uil.

‘Jullie zien toch, dat ik bezig ben? Ik zoek een spreuk om mijn toverdrank weer goed te krijgen. Kom een andere keer maar terug. Au!’

De heks sprong op en greep naar haar hoofd.

‘Wat is er?’ vroeg de haas.

‘Wie trekt er aan mijn haar?’

‘Ik niet,’ zei de uil. ‘Ik zou niet durven.’

De heks keek naar de haas, maar die schudde zijn hoofd.

Achter de stoel giechelde iemand.

‘Het is dat stiekeme stekelbeest!’ krijste de heks. ‘Kom hier! Waar ben je?’

‘Als u hem weer zichtbaar tovert, wéét u waar hij is,’ zei de haas.

De heks wilde haar toverboek pakken. Maar de tafel was leeg.

‘Mijn toverboek! Waar is mijn toverboek?’

Met een klap viel de deur dicht.

‘Mijn toverboek is gestolen!’ De heks rukte de deur open en holde naar buiten. ‘Geef terug!’

‘Ik zie het nergens,’ zei de haas.

FIEJUUT! hoorden ze hoog boven de hut.

‘Daar gaat het!’ riep de uil.

‘Met uw bezem...’ zei de haas.

FIEJOET! De bezem vloog weg.

‘Hij gaat er op mijn bezem vandoor,’ jammerde de heks. ‘Met mijn toverboek. Straks laat hij het vallen.’

‘Of hij valt zelf,’ zei de uil bang.

De heks stampte op de grond en mompelde een spreuk. Meteen hoorden ze een suizend geluid en daar was de bezem weer, met het toverboek erboven.

De bezem dook omlaag.

‘Au!’ riep de stem van de egel en het toverboek viel op de grond.

De heks griste het weg. ‘Hebbes!’

‘Kon je me niet wat zachter laten landen?’ klaagde de egel.

De haas en de uil voelden waar hij was en hielpen hem overeind.

‘Kijk toch uit, wat je doet,’ zei de uil. ‘Je had wel neer kunnen storten.’